

[Bøndix.]

Spørgsmålet om skæringsdatoen var adskillige gange til drøftelse under forhandlingerne i folketingets boligudvalg. Boligministeren fastholdt herunder den 9. marts 1973.

Den valgte fremgangsmåde giver anledning til betydelig bekymring for lovforberedelsens kvalitet og for forholdet mellem regering og folketing.

Justitsminister *K. Azel Nielsens* svar (4. juli 1973):

Hr. Bøndix' spørgsmål til mig vedrører jo i første række det cirkulære af 22. juni 1973, som boligministeriet har udsendt bl. a. om rækkevidden af overgangsbestemmelserne i loven om ophævelse af godtgørelse for merværdiafgift m.v. Spørgsmålet burde vel derfor egentlig besvares af boligministeren. De overgangsproblemer, der behandles i cirkulæret, har imidlertid, således som det også har været fremdraget i dagspressen, været gjort til genstand for forhandling med justitsministeriet. Jeg skal derfor ikke hænge mig i formaliteterne, men efter aftale med boligministeren redegøre for baggrunden for det nævnte cirkulære.

De bestemmelser, der er af interesse i denne forbindelse, lovens § 2, stk. 1 og 2, har følgende ordlyd:

„§ 2. Loven træder i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende.

Stk. 2. De hidtidige regler om godtgørelse for merværdiafgift gælder for byggeri, hvor arbejdet med fundamentering er begyndt inden den 9. marts 1973. Dette gælder dog kun, hvis byggearbejdet på normal måde er videreført inden denne dato eller videreføres inden 2 måneder efter, at fundamenteringen er begyndt.“

Disse bestemmelser fandtes allerede i det oprindelige lovforslag, og under de forhandlinger, der på sædvanlig måde blev ført med justitsministeriet inden lovforslagets fremsættelse, gav bestemmelserne ikke justitsministeriet anledning til bemærkninger. Spørgsmålet om rækkevidden af de nævnte overgangsregler ville da næppe heller have givet anledning til tvivl, hvis folketingets behandling af lovforslaget, således som det da var forventet, ville have kunnet afsluttes i løbet af forholdsvist kort tid.

Som bekendt holdt denne forventning imidlertid ikke stik, og det er dette, der har

givet anledning til den fortolkningstvivil, som boligministeriets cirkulære tilsigter at afklare.

Forholdet er jo det, at myndighederne naturligvis må anvende de hidtil gældende regler — boligbyggerilovens kap. XIII A og den hertil hørende bekendtgørelse af 15. juni 1972 — indtil lovændringen er trådt i kraft. Da lovændringen, som fastsat i lovens § 2, stk. 1, først træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende, dvs. den 6. juli 1973, betyder dette, at myndighederne indtil denne dato må behandle ansøgninger om godtgørelse for merværdiafgift efter de hidtil gældende regler.

Da folketingets behandling af lovforslaget trak ud, rettede boligministeriet henvendelse til justitsministeriet med henblik på at søge tilvejebragt en afklaring af lovforslagets rækkevidde i forhold til tilfælde, hvor et byggeri først var påbegyndt efter den 8. marts 1973, men hvor betingelserne for udbetaling af godtgørelse efter de hidtil gældende regler var opfyldt inden lovens ikrafttræden. Disse overgangsproblemer blev derefter gjort til genstand for drøftelser mellem repræsentanter for de to ministerier.

Der var under disse drøftelser enighed om, at ophævelsen af adgangen til godtgørelse for merværdiafgift efter ordlyden af ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelserne ikke kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor en bygherre havde påbegyndt et byggeri efter den 8. marts 1973, men inden lovens ikrafttræden havde fået udbetalt fuld godtgørelse i overensstemmelse med de hidtil gældende regler. I sådanne tilfælde ville det ikke være muligt at fratage bygherren retten til godtgørelse.

Retsstillingen kunne imidlertid ikke antages at være en anden i tilfælde, hvor der vel ikke var sket udbetaling af godtgørelsen for lovens ikrafttræden, men hvor der dog efter de hidtil gældende regler var erhvervet et retskrav herpå inden dette tidspunkt. Efter § 4 i boligministeriets bekendtgørelse fra 1972 er et sådant retskrav opstået, så snart byggeriet er fuldført som nærmere beskrevet i denne bestemmelse. Bestemmelserne i lovforslagets § 2, stk. 1 og 2, måtte derfor fortolkes således, at der ikke blev gjort indgreb i sådanne „velerhvervede rettigheder“.

Et særligt problem udgjorde de såkaldte a conto-tilskud. Efter § 5 i bekendtgørelsen fra